

стелката. А нарекоха ме „Ахмедъ“, за спомѣнъ на пашата, който въ него време владѣше въ Икония.

Първата нощъ неможѣхъ да мигна, и като ме поотпусна болката, захванахъ да мисля за отчаянното положение, въ което бѣхъ испадналъ, и за новиятъ животъ, който се отварѣше отъ-предъ-ми. Най-сетнѣ разумътъ ми зѣ върхъ, и азъ рѣшихъ като нѣма вече друго спасение, а то поне нека инакъ да се преобрази въ очитѣ на Турцитѣ, и да си създамъ колкото се може по-добро положение. За-туи, на заранѣта, проговорихъ съ важенъ, сѣканъ пророчески, гласъ, на Турцитѣ, що стоеха около-ми, да ми доведатъ ходжата, който ме бѣше обрѣзалъ. Той дойде тутакъ, а азъ се попридигнахъ колкото можѣхъ, хванахъ го за-ръка, и му я цѣлунахъ набожно:

— Богъ да ти плати, рекохъ, за онова добро, което ми ти направи. Божията милость се излѣ на мене, и азъ нощесъ, на-сѣнѣ, познахъ ангела Гавриила, който ме навидѣ и ме благослови отъ божя страна, та ме укрѣпи въ правата-вѣра, що съмъ я пригърналъ. Азъ сега напълно разбирамъ, че се очистихъ отъ християнска мръсотия, и че съмъ се възродилъ въ правата божя вѣра. Да се славѣ Алахово име до вѣка, — азъ съмъ Муслиманъ!“

Непнадѣйно изъ стаята се раздаде диво набожно извикване, и ходжата дигна рѣцъ та изрече нѣкаква молитва. Отъ него-денъ Турцитѣ гледаха на мене кѣто на човѣкъ, комуто Богъ е изявилъ особенната си милость, и служѣха ми съ почетъ и смирение. Пашата порѣча да ме поздравятъ отъ негова страна, а отъ ханжната му получилихъ разни дарове.

Кога станахъ отъ постелка посѣтихъ пашата и му благодарихъ съ присторно чувство. Той ме заведе въ харемѣтъ, гдѣто въ преднята стая стоеше смиренно ханжмата съ дѣщеря си, пребрадени, и съ наведени